

I Nidaros domkyrka¹).

Velkommen til Nidaros domkirke til dette møte med bønn og tilbedelse som formål. Særlig vil jeg ønske våre venner fra de andre nordiske land velkommen. Hit stevnet i gammel tid folk fra alle nordens land for nettopp i denne kirke å utøse sine hjerter for Herren. Engang var den et bedested for hele norden.

Vi tør vel kalle dette stedet for det helligste i vårt land. Intet sted i vårt land har det vært bedt flere bønner enn i dette hus. »Det er skrevet: Mitt hus skall kalles et bedehus» (Matt. 21. 13.) — I sannhet har dette huset vært et bedehus fra slekt til slekt gjennom snart 800 år. Den som kunne skrive en bönnens historie i vårt land ut fra bönnen i dette hus, ville kunne skrive vårt folks historie, vår kirkes historie. Men bönnens historie kjenner bare Gud som »ser hver lengsel i sjelens grunn som etter det evige higer».

Jo, dette huset er et bedehus *for den enkelte*, nettopp til et bedehus for den enkelte er denne kirken her. Den er nemlig stor nok til at den enkelte kan skjule sig i Gud.

Får jeg lov til helt personlig å si at her har jeg hatt mitt bedested i snart 30 år. Meget har jeg hatt å tale med Gud om i disse år. Her kan jeg i sannhet si med mystikeren:

Ingen vet om meg
uten Gud og jeg.

Det er neppe noen synd jeg har begått i disse år, noen synd som er blitt meg bevisst og derfor har tynget meg, som jeg ikke her har gitt ord, og bedt ham ta på seg, han det Guds lam som bærer verdens synd. Han har fått meget å bære for min skyld — her i dette hus. Det er neppe noen byrder jeg har fått å bære, noe kors pålagt meg av Gud som ikke her er blitt lett å bære fordi han som er her tilstede har båret meg og mitt kors.

Jeg tør derfor si ut fra personlig erfaring: Her er godt å være. Her er Guds hus og himlens port.

Men denne kirken er ikke bare bygget for den enkelte. Den er også en *menighets kirke*. Her skal menigheten samles til bønn og

---

¹) Vid sammanträde med Nordiska Nämnden i Trondheim juni 1949.

tilbedelse. Også for en menighets bönn og tilbedelse er det godt at den er stor og at den har mange kapeller. For meg betyr dette at den frir og bevarer oss fra en av tidens største synder og farer: den åndelige likeretting. Denne kirke er nemlig rummelig, som Guds faderhjerte er rummelig, den har mange rum, slik som i »min Faders hus», hvor det er »mange rum» (Johs. 14, 2).

Et av disse rum vil dere gjerne ha disse dagene. Jeg vet at for mange av dere er det så at dere omfatter deres måte å tilbe på med sterk tro og dyp fromhet. Deres bönn og tilbedelse er blitt litt av deres eget hjerteblood.

Hvor hjertet er helt med i bönn og tilbedelse, blir Guds hjerte varmt.

Kan dere gi vår kirke, våre menigheter mere av bönn og tilbedelse, ville meget være vunnet. Her er så alt for lite bönn, og enda mindre tilbedelse.

Men her i kirken hvor det er så mange kapeller, og hvor det engang var så mange altere, var det bare ett høyalter. Og vi skal huske at kirkens navn var ikke Nidaros domkirke, enda mindre St. Olavs dom. Dens navn var Kristkirken i Nidaros. Intet sidekapell og intet sidealter må noen gang bli høyalter for dere. Hva dere enn gjør og mener, må dere aldri svikte høyalteret. Bare når Høyalteret dominerer i Kristkirken selv og Guds ord får lyde purt og rent og sakramentene blir rettelig forvaltet etter den nåde Gud har gitt oss, kan vi sammen bekjenne vår tro på en hellig allminnelig kirke.

Arne Fjellbu.

»De historiske forutsetninger for en fornyelse av den menighetsmessige bönn, særlig tidebønnen.»¹⁾

Vi skal nu ta for oss spørsmålet om de historiske forutsetninger for en fornyelse av den menighetsmessige bönn, særlig tidebønnen, og det er rimelig at dette spørsmålet blir tatt opp. Overalt gjelder

¹⁾ Föredrag vid sammanträde med Nordiska Nämnden för tidegård i Trondheim juni 1949.